

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 3Tdo/61/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120011161
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kostolanská
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:2120011161.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku na verejnom zasadnutí konanom 13. decembra 2023 v Bratislave, v trestnej veci proti obvinenej W. F. E. V. I. Š. I. U. X. R. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím ustanovenia § 138 písm. h) Trestného zákona, o dovolaniach generálneho prokurátora Slovenskej republiky a ministra spravodlivosti Slovenskej republiky podaných proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 10. marca 2022, sp. zn. 5To/90/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedenom v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku bol uznesením Krajského súdu v Trnave z 10. marca 2022, sp. zn. 5To/90/2021

p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 320 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, § 280 ods. 2 Trestného poriadku, § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a § 123 ods. 4 Trestného zákona

v prospech obvinenej W. F..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku s a z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Trnave z 10. marca 2022, sp. zn. 5To/90/2021.

Z r u š u j ú s a aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Trnave s a p r i k a z u j e, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

o d ô v o d n e n i e :

Samosudca Okresného súdu Trnava (ďalej len „súd I. stupňa“) rozsudkom z 26. augusta 2021, sp. zn. 3T/41/2020, uznal obvinenú W. F. (ďalej len „obvinená“) za vinnú zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím ustanovenia § 138 písm. h) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

- 9. novembra 2018 v čase o 11:30 hod. v Q. viedla motorové vozidlo zn. Škoda Fabia, evidenčného čísla Q., pričom po odbočení s týmto vozidlo z ulice C. na ulicu L. doľava v smere na Nitru, na priechode pre chodcov pred obchodným centrom COOP Jednota, nedala prednosť chodkyňi Š. W., ktorá v tom čase prechádzala po priechode pre chodcov z pohľadu obžalovanej z pravej strany doľava, následne

došlo k zrážke medzi chodkyňou a vozidlom, ktoré viedla obžalovaná, v dôsledku čoho utrpela Š. W. zlomeninu vonkajšieho kondylu ľavej holennej kosti - pišťaly, zlomeninu ľavej lýtkovej kosti pod hlavičkou a natrhnutie vnútorného postranného väzu ľavého kolena, s celkovou dobou liečenia 62 dní a dobou práceneschopnosti 150 dní, čím vodička W. F. porušila povinnosť ustanovenú v ustanovení § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke.

Za spáchanie uvedeného trestného činu uložil súd I. stupňa obvinenej podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmiennečne odložil. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil obvinenej skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov a podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona jej uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 30 mesiacov. Zároveň súd I. stupňa podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodenú Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s., IČO: 35 937 874, so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozhodujúc na podklade odvolania obvinenej rozhodol uznesením z 10. marca 2022, sp. zn. 5To/90/2021 tak, že podľa § 320 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v spojení s § 280 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok súdu I. stupňa zrušil v celom rozsahu, a trestnú vec obvinenej vedenú na súde I. stupňa pod sp. zn. 3T/41/2020 na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátor“) č. k. 3 Pv 142/19/2207-26 z 21. mája 2020, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím ustanovenia § 138 písm. h) Trestného zákona na vyššie uvedenom skutkovom základe postúpil Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Trnava, pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal byť prejednaný ako priestupok.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu z 10. marca 2022, sp. zn. 5To/90/2021, podal dovolanie podľa § 369 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku v spojení s § 372 ods. 1 tretia veta Trestného poriadku, z dôvodu uvedenom v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“).

V odôvodnení dovolania, ktoré bolo súdu I. stupňa doručené 26. septembra 2022, generálny prokurátor uviedol, že sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nemožno stotožniť, pretože je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. h) Trestného zákona sa dopustí ten, kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví a spácha čin závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona, v súvislosti s čím poukázal na ustanovenia § 123 ods. 3 písm. i), ods. 4 Trestného zákona, § 320 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a § 280 ods. 2 Trestného poriadku. Konštatovanie odvolacieho súdu, že skutková veta v rozsudku súdu I. stupňa nezodpovedá právnej vete a právnej kvalifikácii, označil za nesprávne, pretože nezodpovedá skutkovým zisteniam vyplývajúcich z odôvodnenia rozsudku súdu I. stupňa založenom na vykonanom dokazovaní. Nie je sporné, že poškodená v dôsledku dopravnej nehody zavinenej obvinenou utrpela zlomeninu vonkajšieho kondylu ľavej holennej kosti - pišťaly, zlomeninu ľavej lýtkovej kosti pod hlavičkou a natrhnutie vnútorného postranného väzu ľavého kolena, s celkovou dobou liečenia 62 dní a dobou práceneschopnosti 150 dní. Je zrejmé, že nie iba liečba uvedených zranení trvala 62 dní, ale aj doba, po ktorú bola poškodená závažne ovplyvnená v obvyklom spôsobe života trvala 62 dní. Uvedené vyplýva z charakteru zranení, ktoré sa týkali dôležitej časti ľudského tela (nohy) nevyhnutnou pre akúkoľvek bežnú aktivitu, vyjmúc polohy v sede a ľahu. Zo samotnej skutkovej vety, hoci to v nej nebolo explicitne uvedené, vyplynulo, že poškodená bola po dobu 62 dní závažne obmedzená v obvyklom spôsobe života. Pod obvyklý spôsob života možno zaradiť aj činnosti a aktivity vykonávané človekom, ktoré si vyžadujú pohyb či chôdzu, pričom charakter utrpených zranení poškodenej bol taký, že uvedené aktivity boli obmedzené v dôsledku liečby poškodených kostí nohy trvajúci dlhší čas.

Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“) z 27. apríla 2022, sp. zn. 1Tdo/49/2021 vyplýva, že i keď v skutkovej vete nie je explicitne uvedené, že zranenia poškodeného sťažovali jeho obvyklý spôsob života nie iba na krátky čas, možno s poukazom na kombináciu modus operandi trestného činu uvedeného v skutkovej vete a nesporných skutkových zistení súdu I. stupňa

a odvolacieho súdu uzatvoriť, že mu bola spôsobená v dôsledku konania obvineného ujma na zdraví naplňajúca znaky ublíženia na zdraví v zmysle ustanovenia § 156 ods. 1 Trestného zákona.

Zo záverov znaleckého posudku (str. 11) znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia MUDr. Mariána Pamulu vyplýva, že došlo k závažnému obmedzeniu v obvyklom spôsobe života po dobu dvoch mesiacov - od 9. novembra 2018 do 9. januára 2019. Poškodená bola obmedzená v obvyklom spôsobe života hospitalizáciou v nemocnici, bolesťou v poškodených tkanivách, ktorá znemožňovala fyzickú aktivitu fixáciou ľavej dolnej končatiny v sadre a ortéze, a chôdzou o barlách.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie aj zistenie, že skutok nebol kvalifikovaný ako trestný čin, hoci vykazoval všetky jeho zákonné znaky. Odvolací súd v danom prípade nesprávne posúdil skutok, keď ho neposúdil ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. h) Trestného zákona.

Na základe uvedeného má generálny prokurátor za to, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku odvolacím súdom bola v rozpore so zákonom trestná vec obvinenej posúdená ako priestupok, preto je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pričom toto porušenie zákona zásadným spôsobom ovplyvnilo postavenie obvinenej.

Generálny prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením odvolacieho súdu z 10. marca 2022, sp. zn. 5To/90/2021 bol z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 320 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, § 280 ods. 2 Trestného poriadku, § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a § 123 ods. 4 Trestného zákona v prospech obvinenej.

Následne aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie odvolacieho súdu z 10. marca 2022, sp. zn. 5To/90/2021, zároveň zrušil aj ďalšie rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal odvolaciemu súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu z 10. marca 2022, sp. zn. 5To/90/2021 podal aj minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) na podnet poškodenej Š. W., zastúpenej obhajcom Mgr. Vladimírom Šárnikom, a to s poukazom na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože má za to, že uznesením odvolacieho súdu bol porušený zákon v ustanoveniach § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. h) Trestného zákona, § 320 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 280 ods. 2 Trestného poriadku v prospech obvinenej.

V odôvodnení dovolania, ktoré bolo súdu I. stupňa doručené 2. novembra 2022 minister spravodlivosti uviedol, že v skutkovej vete je popísané konanie obvinenej, následok jej konania (v dôsledku čoho utrpela Š. W. zlomeninu vonkajšieho kondylu ľavej holennej kosti - píšťaly, zlomeninu ľavej lýtkovej kosti pod hlavičkou a natrhnutie vnútorného postranného väzu ľavého kolena, s celkovou dobou liečenia 62 dní a dobou práceneschopnosti 150 dní), pričom zo skutkovej vety je zrejmé, aj bez použitia slov počas ktorých bol závažným spôsobom ovplyvnený spôsob života poškodenej, že na základe uvedených zranení došlo k trestnému činu ublíženia na zdraví. Celková doba liečenia bola ustálená na základe znaleckého posudku č. XXX/XXXX (č. I. 65 spisu), v ktorom znalec uviedol, že došlo k závažnému obmedzeniu v obvyklom spôsobe života na dobu dvoch mesiacov (od 9. novembra 2018 do 9. januára 2019). Predmetný znalecký posudok bol podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku oboznámený na hlavnom pojednávaní konanom 26. augusta 2021.

Pre úplnosť skutkovej vety postačuje, ak obsahuje pojmy a gramatické formulácie, ktoré významovo zodpovedajú všetkým znakom skutkovej podstaty trestného činu. Skutková veta musí byť odrazom právnej vety, nie však jej kópiou. Za indikátor trvania závažného ovplyvnenia obvyklého spôsobu života sa považuje doba liečenia. Na základe zranení, ktoré utrpela poškodená a ktoré sú uvedené v skutkovej vete je zrejmé, že tieto si objektívne vyžiadali liečenie a pracovnú neschopnosť, pričom správnosť právnej kvalifikácie skutku podporuje aj znalecký posudok.

Hranica medzi priestupkom a trestným činom spočíva nie len v závažnosti konania, ale najmä v spôsobenom následku, resp. v zmene na hmotnom predmete útoku, ktorým je človek. Na naplnenie

skutkovej podstaty priestupku postačuje, aby ublíženie na zdraví bolo možné kvalifikovať ako drobné, avšak v predmetnej veci je z opisu zranení poškodenej uvedených v skutkovej vete zrejme, že došlo k spáchaniu trestného činu ublíženia na zdraví, t. j. že bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodenej.

Právny záver o povahe ujmy na zdraví možno urobiť len na podklade lekárskeho potvrdenia alebo znaleckého posudku, pričom doba liečenia poškodenej bola právne ustálená na základe znaleckého posudku, v ktorom znalec vyjadril obmedzenie v bežnom spôsobe života. Použitím slovného spojenia „doba liečenia“ namiesto „doba obmedzenia v bežnom živote“, a nadbytočnými slovami „doba práceneschopnosti“ súdom I. stupňa nezaložili takú chybu skutkovej vety, ktorú nemohol odvolací súd napraviť. Takouto opravou skutkovej vety by sa nenarušila totožnosť skutku, ani by nevznikla nehoda medzi skutkovou a právnou vetou. Nedostatok v skutkovej vete je na úrovni chyby v písaní, resp. synonymického označenia následku. Úlohou skutkovej vety je jednoznačne identifikovať skutok tak, aby nebol zameniteľný s iným skutkom, a nie zabezpečiť formálnu a bezhodnotovú doslovnosť.

Právne posúdenie odvolacieho súdu je v tejto veci nesprávne, pretože skutok označujúci dobu obmedzení v bežnom živote označený ako doba liečenia bol tak obvinenej ako aj každému zrozumiteľný, v práve na obhajobu jej nejaký nebránil, dobu liečenia či dobu obmedzení ani nenamietala a jej právo by nebolo porušené, ak by odvolací súd skutkovú vetu opravil, aj keby rozsudok súdu I. stupňa potvrdil.

Minister spravodlivosti poukázal na R 19/1964 a R 1/1996-I a uviedol, že skutková veta ustálená súdom I. stupňa obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, ktorý obvinená spáchala, pretože inému z nedbanlivosti spôsobila ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchala závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej jej podľa zákona.

Odvolací súd v uznesení konštatoval, že prokurátor uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že skutok sa stal tak, ako bol ustálený v obžalobe, avšak nemôže akceptovať nesúlad skutkovej časti a právnej časti výroku o vine a zároveň je povinný rešpektovať zásadu reformatio in peius. Minister spravodlivosti má však za to, že odvolací súd sa mohol zaoberať aj uznaním viny obvinenej zo spáchania ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, pretože zo zranení je jednoznačné, že zranenia si objektívne vyžiadali lekárske vyšetrenie, ošetrovanie a liečenie, a bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodenej.

S vyššie uvedeným súvisí i problematika, či je povinnosťou priamo v skutkovej vete uvádzať konkrétne obmedzenia v obvyklom spôsobe života poškodenej počas doby ich liečenia, či práceneschopnosti. Z odôvodnenia rozsudku je zrejme, že zranenie si vyžiadalo liečenie približne 6 - 12 týždňov, pričom obmedzenie v bežnom spôsobe života je približne 2 - 3 mesiace, pričom poškodenej na hlavnom pojednávaní konanom 19. októbra 2020 pri výsluchu uviedla, ako ju zranenia obmedzovali v obvyklom spôsobe života, a v znaleckom posudku sú uvedené konkrétne obmedzenia poškodenej v obvyklom spôsobe života.

Súdna prax nie je v tomto smere jednotná a prevažne vo väčšine skutkových viet uvádza dobu liečenia, prípadne práceneschopnosť, alebo namiesto slova liečenie je uvedené obmedzenie v obvyklom spôsobe života s uvedením počtu dní.

Minister spravodlivosti navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením odvolacieho súdu z 10. marca 2022, sp. zn. 5To/90/2021 bol porušený zákon v ustanoveniach § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. h) Trestného zákona, § 320 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, § 280 ods. 2 Trestného poriadku v prospech obvinenej. Následne aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie odvolacieho súdu z 10. marca 2022, sp. zn. 5To/90/2021 a zrušil aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal odvolaciemu súdu aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Dovolania generálneho prokurátora a ministra spravodlivosti boli súdom I. stupňa zaslané na vyjadrenie poškodenej Š. W., poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., prokurátorovi, ministrovi spravodlivosti, obvinenej a jej obhajcovi Mgr. Eugenovi Cimmermannovi (č. I . 365, 370, 381), avšak nikto svojo možnosť reagovať na predmetné dovolania nevyužil.

Dovolanie generálneho prokurátora bolo splnomocnencovi poškodenej doručené krátkou cestou na verejnom zasadnutí.

Trestný spis spolu s dovolaniami generálneho prokurátora a ministra spravodlivosti bol dovolaciemu súdu predložený na rozhodnutie 5. decembra 2022.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaniach podaných generálnym prokurátorom a ministrom spravodlivosti skúmal procesné podmienky pre ich podanie a zistil, že sú prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], boli podané oprávnenými osobami [§ 369 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, § 372 ods. 1 veta tretia Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), a spĺňajú obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku.

Dovolací súd po zistení, že nie sú dané zákonné dôvody pre odmietnutie dovolaní generálneho prokurátora a ministra spravodlivosti, tieto vecne preskúmal a dospel k záveru, že sú dôvodné, pretože odvolací súd v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku, v rozpore so zákonom, predmetnú trestnú vec posúdil ako priestupok. Rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Vzhľadom na obsah dovolaní generálneho prokurátora a ministra spravodlivosti a charakter ich námietok, na podklade ktorých majú za to, že uznesením odvolacieho súdu došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolací súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku v zmysle vyššie citovaného dovolacieho dôvodu sa rozumie, ak bol skutok v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, že skutok nebol kvalifikovaný ako trestný čin, hoci vykazoval všetky jeho zákonné znaky, ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, prípadne ak bol obvinený uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

V tejto súvislosti dovolací súd upriamuje pozornosť na nasledovné zákonné ustanovenia:

Podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až dva roky.

Podľa § 157 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. h) Trestného zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatelovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona.

Podľa § 123 ods. 3 Trestného poriadku ťažkou ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je

- a) zmrzačenie,
- b) strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti,
- c) ochromenie údu,
- d) strata alebo podstatné oslabenie funkcie zmyslového ústrojenstva,
- e) poškodenie dôležitého orgánu,
- f) zožyzdenie,

- g) vyvolanie potratu alebo usmrtenie plodu,
- h) mučivé útrapy, alebo
- i) porucha zdravia trvajúca dlhší čas.

Podľa § 123 ods. 4 Trestného poriadku poruchou zdravia trvajúcou dlhší čas sa na účely tohto zákona rozumie porucha, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť, v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného.

Zo skutkovej vety uvedenej v rozsudku súdu I. stupňa z 26. augusta 2021, sp. zn. 3T/41/2020 vyplýva, že obvinená ako vodička motorového vozidla pri odbočení doľava nedala prednosť poškodenej, ktorá v tom čase prechádzala po priechode pre chodcov, následne došlo k zrážke medzi chodkyňou a vozidlom obvinenej, v dôsledku čoho poškodená utrpela zlomeninu vonkajšieho kondylu ľavej holennej kosti - píšťaľy, zlomeninu ľavej lýtkovej kosti pod hlavičkou a natrhnutie vnútorného postranného väzu ľavého kolena, s celkovou dobou liečenia 62 dní a dobou práceneschopnosti 150 dní, čím obvinená porušila povinnosť ustanovenú v ustanovení § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke.

Zo skutkovej vety, ktorej doslovný popis dovolací súd vyššie odcitoval, vyplýva, že v dôsledku dopravnej nehody, ktorú zavinila obvinená, utrpela poškodená zranenia ľavej nohy, ktoré sú v skutkovej vete špecifikované, rovnako tak je v nej uvedené, že tieto zranenia si vyžiadali dobu liečenia trvajúcu 62 dní a dobou práceneschopnosti 150 dní.

Dovolací súd v tomto smere poukazuje na R 5/1962 z ktorého vyplýva, že charakter ťažkej ujmy majú napríklad zlomeniny nohy v členku alebo ruky sadrového obväzu.

Úvaha odvolacieho súdu, že súd I. stupňa pochybil, keď dospel k záveru, že skutkové zistenia o liečení zranení poškodenej v trvaní 62 dní s práceneschopnosťou v trvaní 150 dní možno právne kvalifikovať ako ťažkú ujmu na zdraví podľa § 123 ods. 4 Trestného zákona a teda skutok právne kvalifikovať ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pretože s poukazom na formuláciu skutkovej vety nemal za preukázané žiadne konkrétne obmedzenie v obvyklom spôsobe života poškodenej počas doby jej liečenia, či práceneschopnosti, nepovažuje dovolací súd za správne.

Je pravdou, že v skutkovej vete nie je špecificky uvedená slovná formulácia, že poškodenej bol závažne ovplyvnený obvyklý spôsob jej života, avšak dovolací súd poukazuje na R 57/2016, podľa ktorého v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku sa necituje formulácia kvalifikačne použitého ustanovenia Trestného zákona, táto formulácia zodpovedá tzv. právnej vete, citovanej v kvalifikačnej časti výroku o vine. Skutková veta musí zodpovedať právnej vete obsahovo, teda tak, aby bolo možné konštatovať naplnenie zákonných znakov trestného činu (subsumovať zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona).

Skutkovú vetu je potrebné posudzovať komplexne a nie iba s ohľadom na to, či obsahuje presnú formuláciu ustanovenia Trestného zákona (na to slúži veta právna).

Skutková veta obsahuje popis zranení, ktoré poškodená utrpela, dobu liečenia a dobu práceneschopnosti. Je pravdou, že do skutkovej vety nie je doslovne preklopené znenie právnej vety vyplývajúcej z ustanovenia § 123 ods. 4 Trestného zákona („...počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného.“), avšak ako už vyššie dovolací súd poznamenal, skutková veta nemá kopírovať formuláciu kvalifikačne použitého ustanovenia Trestného zákona. Skutok, ktorým sa obvinený uznáva za vinného, musí byť v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal všetkým znakom skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého sa uznáva obvinený za vinného (R 12/2009-I).

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371, vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod odiera.

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého

rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku prikáže spravidla súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Dovolací súd na podklade už vyššie uvedenej argumentácie, aplikujúc citované zákonné ustanovenia, pri konštatovaní porušenia zákona odvolacím súdom vo vyššie uvedených ustanoveniach a tým aj naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, považoval za nevyhnutné zrušiť uznesenie odvolacieho súdu z 10. marca 2022, sp. zn. 5To/90/2021 a súčasne aj ďalšie rozhodnutia na neho obsahovo nadväzujúce, ktoré vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku orgán, ktorému bola vec prikázaná, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil.

Úlohou odvolacieho súdu, s ohľadom na uvedené závery dovolacieho súdu, bude pri viazanosti právnym názorom podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku opätovne rozhodnúť a to zákonne súladným spôsobom. Bude preto potrebné prehodnotiť právny záver, ku ktorému vychádzajúc zo skutkovej vety dospel a to tak, aby boli v súlade s názorom dovolacieho súdu.

Toto rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.